

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita Sancti Lavrentii, Patriarchæ Venetiarum. Ex ea quam Bernardus Iustinianus Orator nepos ipsius copiosè conscripsit. Claruit Anno Domini 1410.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

cessit & protinus lingua vinculo suo soluta lau-
des altissimo dixit. Inter hæc Barbaria illustris
foemina, quæ mira erga beatum Seuerinum de-
matione flagrabat, vt primum de corpore eius in
Italiam adducto certior facta est, non destitit im-
portunis literis Marcianum presbyterum solli-
citare, vt cum sacro totius congregationis suæ
coetu, beati corpus in mausoleum suum, in castel-
lo Lucuilano à se cõstructum inferre dignaretur;
Vbi insigni celebritate per manum Victoris Epi-
scopi collocatæ reliquæ beati viri, locum mul-
tis miraculis admodum clarum reddiderunt.

Monasterium autem eodem in loco constructum
& sanctissimis eius meritis consecratum hæc-
nus perseuerat; cuius intercessione multi è da-
monum potestate erepti & corporis & animæ sa-
nitatem consequuti sunt, & consequuntur.

VITA SANCTI LAURENTII, PATRI-
archæ Venetiarum. Ex ea quam Bernardus Iustini-
anus Orator nepos ipsius copiosè conscri-
psit. Claruit Anno Domi-
ni 1410

LAURENTIUS Venetiarum protopatri-
archa nobilissima cum primis familia
quam fama antiquis Venetorum celebrata
monumētis, à Iustiniani posteris defluxisse tenet,
patre Bernardo de Iustiniano: matre verò Quiri-
na natus est. Illum ipso ætatis flore in medio ho-
norum omnium decursu amisit; hæc anno ætatis
quarto supra vigesimum viduata viro, & quinque
liberorum genitrix, reliquam ætatem duxit cæli-
bem: assiduis votis precibusque Deo sociata.
Quin & deliciarum omnium deinceps igna-
ra cilicio & aenea carnem domauit catena-

Monasteriū
S Seuerini
post obitū
eius con-
structum.

Vide Io. Me-
lani annota-
tiones in
martyr. Vsu-
ardi.

s. Ianuarij.
Genus S.
Laurentij
Familia Iu-
stiniana.

Nota sancti-
tate nobilis
matronæ.

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

vt interim taceam ieiunia & vigilias, quibus
 stabilem viridis iuuentæ formam penitus de-
 nit. In pauperes & egenos mirè benefica; non
 stitit suam sobolem ad idem misericordiarum
 & verbo instruere & exemplo. Hac igitur
 præclara stirpe in lucem prodijt noster hie
 rentius sub finem belli Genuensis; die ipso, quo
 niuersa ciuitas, pro insigni ad Clodiam victoriam
 supplicationibus, & omni genere lætitiæ redolens
 dabat. In ipsa protinùs ætate primæua, vultu
 morum declarauit singularem. Nihil illo
 suauius, nihil decentius. Cum maioribus nam
 benter esse: cum æqualibus facilis: minores
 plecti.

Cæterùm excellenti videbatur animi magni-
 dine, & ad summas res semper intenta. Nihil
 ludicri delectabat, vt solet cæteros iuuenes. sed
 magnas res diuina sapientia rapiebat, ita vt
 quando Quirina mater metuens, ne aliorum
 rumperet ille ardor animi, & mudi honores
 plecteretur plusquam par esset: quin tu, inquit,
 hanc mi fili insaniam, mittis? Infernum sapientia
 superbia. Cui subridens Laurentius, veluti per
 cum, Noli timere, ait, mater: magnum me Dei
 uum adhuc videbis.

Annum erat natus vndeagesimum, eius se-
 cet ætatis, in qua carnis illecebræ incipit
 re solent humanæ vitæ viam. Dominus autem
 sus manum ei adhibere volens, apparuit illi,
 ipse in eo libello, qui fasciculus amoris inscribitur,
 meminit. Ipsi verba subiiciemus; Eram
 stri similis, quærens æstuanti desiderio pacem
 rebus extrinsecis, nec inueniebam. Tandem
 dam virgo sole splendidior mihi apparuit, cui
 nom

nomen ignorabam. Hæc propius accedens, venusto vultu, placidoque affatu: O iuuenis, inquit, dilecte, cur effundis cor tuum, & pacem sectando per multa variaris? Quod quæris, penes me est; quod concupiscis tibi polliceor: si tamen in sponsam me habere volueris. Quum verò nomen ipsi

Christus illi
apparet.

ait sapientiam Dei esse, quæ propter hominum reformationem, humanam formam suscepit. Assensu igitur, & dato pacis osculo læta discessit.

Hæc igitur visione perculsus, rem detulit ad Marianum Quirinæ matris consobrinum; qui fuit tam vita quam doctrina sanctissimus. Is quanquam magnum aliquid portenderet, & ardentem iuuenem ad somnem altissimæ vitæ rationem intelligeret; perspicere tamen penitus illius animum, & corporis firmitatem experiri maluit. de vestitu nihil mutavit, ne cultus sordidior proderet animi propositum; sed matri nimium amanti secretum esse non potuit.

Nora fratrum
5 adolescentis.

Quæ quum præter suspicionem alias, ligna quædam rudia semper lectum sternere, superque his cubitare filium deprehendisset, (ut est matrum natura mollior) metuens ne filius non satis difficultates religionis intelligeret, induxit in animum tentare illius propositum, & nuptias apparare. Id cum animaduertisset filius, & fratres cum matre coniurare perspiceret, fugam maturavit: atque ad Marinum auunculum se contulit in religionem Canonicorum collegiatorum, qui S. Georgij in Alga nuncupantur. Dicebat autem initio conuersionis proposuisse animo, hinc omnia bona fortunæ, nobilitatem, magistratus, honores, uxorem, liberos, pecuniam, & omnia præterea generis voluptates; illinc in edias, vigilias, æstus, algorem, seruitutem; edisse deinde

Observa
prudentiam
in capessendo
statu religio-
soso.

quasi iudicē inter ista, & ab sese ira exegisse. Considera nunc etiam atque etiam Laurenti, quid gas; putas nē hæc perferre poteris, aut illa contemnere? Tum sese ad domini crucem committisse; Tu es Domine spes mea: ibi posuisti certissimum refugium tuum. Sic cōfirmatus animo, licet matre fratribusque, calcatis prætercaque & honoribus, & florentis a tatis illecebris, cœlestem militiam profectus est.

Exercitia
corporalia
ad pietatē.

Primum igitur sibi certamen instituit cum corporeis illecebris, cuius viam brevissimam indicavit, si nihil illis molle concederet, sed ipsum gereret quasi cum hoste capitali. Nihil deinde cibi parcitate incredibili, nihil de sitis tolerantia, nihil de vigilijs; tantum eximiam eius patientiam proponam, quæ tanta fuit, ut omnibus naturæ necessitatibus euctis, in plagis verberibusque, quæ sibi dura in manu inferebat, vehementer exultaret. Incidit initio religionis in morbum febularum. His omne collum repletum est. Desperabant medici de iuuenis salute. Vnum remedium dabant, si fetis equinis per transversum collum sæpè deductis corrupti humores educerentur, ut urerentur deinde ferro candenti. Verum timebant ne dolorem ferre non posset. At Laurentius vultu, quo semper erat æquali, Quid dubitatis, ait, fratres? Secet & urat medicus ut libet. Transcussus itaque, & sectus & adustus est. Vbi illud admiratione dignum, quod præter vnam vocem in se semel emissam, ne minimum quidem gutturum edere deinceps auditus sit.

Spiritualia
eius exercitia.

Hæc de corporis attritione & quidem paucis multis; sed veniamus ad animum, ubi plus negotij

tij videtur. Humilitatem, quam ipse cæterarum virtutum reginam appellabat, tanto studio sectabatur, ut nihil nisi de peccatis suis loqui, sua detestari, contemni, ac despici cuperet. Opes & honores contemnere non tantæ virtutis esse existimabat, quam contemptum appetere. Paupertatem tanquam sponsam charissimam amplectebatur. Erat illius constantia, (quod raro solet accidere) mira simul humanitate & veneratione condita. Sermone fuit suavi, breui, & pondere pleno. Fuit illi præcipuus in adolescentia socius, tam genere, quam diuitijs clarus. Is fortè aberat, & in Oriente negotia gerebat, quando Laurentius Dominum Iesum sequutus est. Hoc cum accepisset iuuenis, ignarus quid esset animus diuino spiritu affatus, quantaq; virtute polleret sacrosancta religio, ad monasterium cû citharædis & armato iuuenum globo aduolauit, sceleratè, spe, ut socium ad vomitum prouocaret: aut certè reluctantibus fratribus armata manu, indè educeret. Sed ut in conspectum illius venit ita, animo repente mutatus est, ut moribus Laurentij, vitæque illius consuetudine, nihil iucundius, nihil sibi gratius videretur. Interim Laurentius blando animum illius sermone demulcens effecit, ut iam rerum terrenarum nauseabundus sola cælestia apud cogitationes suas pertractaret factûq; est, ut qui laqueos amico tendere venerat, ipse in casses salutes incideret. Quidâ verò religiosæ vitæ socius importunis demonis tentationibus victus ad relicta in sæculo vitæ oblectamēta redire decreuerat: prius tamè Laurētij Cōsiliū exploraturus, decedenti verò Laurētius decoctū aqua lauri ramusculū in horto plantandum tradidit; cū præcepto, ut si quidem reuiresceret, stabili mente in suscepto religionis

gionis proposito persisteret. Defixit ille hunc aridum bacillum, qui paulò post pulchrè fructu descens: aridam pietate fratris istius mentem darguere visus est. Vndè abiectis instabilitatis rotationibus; nouo feruore sacra arma religionis resumpsit.

Claret prophetia spiritus.

Fugit Episcopatum.

Fit Episcopus inuitus.

Cura pauperum.

Porro Laurentius zelo animarum flagrans, ea erat mentis in Deum puritate, ut prophetia spiritu clarissimus miro omnium concors celebraretur. Famæ virtutum minimè oblectatum ad aliorum, tum ad Eugenij Romani Pontificis peruenit aures. Qui ilicò animum indomitam amplissimæ Venerorum Reipubl. tam eximia pietate & prudentia virum, pontificali insula decoratum præficere. At ille eiusmodi honorum dignitatum fugibundas, in abditis aliquando locis delituit; binaque vice dictis factisque restitendo, satis superque declarauit, quanto amorem humilem monasticæ vitæ conditionem, istis honorum titulis præferret. Sed patrum sententia adactus, & ipsius Eugenij secundis litteris impulsus, pontificatum iniit, ætatis suæ anno quinquagesimo. Inijt, inquam, nulla pompa, comitatu ministrorum nullo; nam toto pontificatus tempore, quod trium & viginti annorum fuit, quinque famulis contentus fuit; quanquam grandis familiaria cura, vehementer se premi dicere solebat; Christi pauperes videlicet intelligens: quorum illi assidua sub pectore sollicitudo vivebat.

Inter cætera autem Dei donâ, hæc minimè illud quod sui semper similes, alios quoscunque ad se accedentes vera lætitia exhilaratos dimittit: ac nulli omnino occasione querularum relicta, omnibus satisfaceret. Hinc mali æquè ac boni faci-

facinorosi ac modesti, summo eum studio colebant. Erat totus corporis habitus tanta modestia ac suavitate compositus, vt omnium animos in sui amorem raperet; Initiò Pontificatus decretum addiderat de mulierum ornatu, vxorij maritis vehementer ingratum. Vnde Dux ipse Venetiarum, libertati seculari metuens, indignabundus eum accersit, verbisque durioribus increpitum compescere voluit. At Laurentius pro insita grauitate ac mansuetudine, tale responsum dedit, vt Dux lacrymis infusus ad astantes diceret; Angelus non homo locutus est. Fungere Pater tuo officio. Vicit ille multorum malitiam, extinxitque inuidiam; cuius sanè expers non fuit. Inter alios fuit quidam p̄sul haud infimæ auctoritatis, qui vxorij eum quotidie onerabat calumnijs. Vtque diutius inuidiæ suæ fructu tandem potiretur, conuentum indixit virorum sanè doctrina & dignitate præstantium, specioso quidem nomine, vt quæstiones Theologicæ de more ventilentur, re autem vera, vt decretum Laurentij de sumptu & ornatu mulierum subuerteret; ac virum sanctum omnium odijs inuolueret. Et quidem illo in conuentu, multis innocentem contumelijs incessit, perfrinxitque, acerbè; vt Laurentius placidissimo animo omnia accipiens, ardentibus charitatis Christianæ iaculis eum rursus petebat; illi interdum subiungens: Dominus Iesus, cuius negotium agitur, ipse aderit honori suo:

Humanitas
& modestia
eius.

Mansuetudo & patientia eius.

Hinc euenit, vt quo magis æmulorum præmeretur inuidia, tanto bonorum omnium fauore sublimius extolleretur. Nicolaus quintus Pontifex Romanus sola virtutum fama commotus, Venetis eum Patriarcham dedit. Defuncto siqui-

K 5 dem

dem Gradensi patriarchatum à Grado, nobis quondam vrbe Venetias transtulit: idque necognita nec postulata Senatus voluntate quippe non minus ciuitatem de facto, quam homines exornare cuperet.

Sententia
eius memorabilis.

Sed quia mores & actiones illius hætenus à qua ex parte profecuti sumus, subijciemus etiam de dictis aliqua memoratu digna. Dicebat. In monacho cælestis patriæ desiderium, nullius rei cupiditate retardari debere. Eorum autem proposita, qui nomina sua religioni darent, acri admodum iudicio esse pèsanda, ne dum ineptus suscipitur ab eo aptus corrumpatur. Rigiditatem monachicæ vitæ in copioso numero diu saluam consistere non posse, Raram siquidem esse perfectionem Paupertatis donum, quantum esset neminè nisi qui secreto cubiculo & contemplatione delectaretur. Consultò Deo gratiam religionis hominibus occultasse; Nam si cognosceretur illius fœlicitas, omnes ad eam concurrerent. Neminem benè scire quid esset humilitas: In nullo enim tam falli homines, quam in vera humilitate cognoscenda. Veram scientiam esse scire hæc dicit Deum esse omnia, & se nihil. Sæpe monebat, nequam amittendam de Deo fiduciam. Illam esse, in qua animæ vita consisteret. Diuitem dicebat non posse saluari, nisi per eleemosynâ. Tanto facilius esse munus Imperatoris aut Ducis, quam Episcopi; quanto difficilius esset quæ non videas regere, quam quæ videas.

Cum de rectoribus ciuitatum secularibus loqueretur, quasi illorum laboribus condolens, non sine clementia Dei fieri putabat, vt virtutis comes esset gloria, & quasi laborum, curarumque delinimentum aliquod. Tantisper autem gloria cupi-

cupiditate ignoscendam, dum virtutem velut ancilla sequeretur, non autem quasi domina preccederet. Orationes eius apud diuinam clementiam magnum sanè pondus habuerunt; cuius rei certissimum exemplum proferam:

Orationum
eius effica-
cia.

Est propè Corcyram locus asper & incultus, ubi vir eremita triginta & amplius annos, vitæ abstinentia, & orationibus: & quod primum ferebatur, prophetiæ spiritu insignis agebat. Gerebat fortè Corcyræ negotium vir Venetus, iam generè quam moribus præstans flagrantebello, quod cum Philippo Mediolani Duce gerebatur, & afflictiores viderentur esse res Venetæ, adijt virum Dei rogauitque, nunquid Veneta Respublica, vt ferebatur, deplorata esset. Ad quem Eremita; Commotus est furor Domini inquit, contra vos, qui verbum Domini proiecistis, Et nisi Pontificis vestri lachrymæ interpellerent pro vobis, iam dudum quasi Sodoma perisset.

Tale de Laurentio tēstimonium retulit eremita in medijs Corcyræ rupibus & speluncis, Cui non solum Laurentius, sed omnes ferè mortales incogniti erant & inauditi.

Agebat annum quartum supra septuagesimum corpore quidem imbecillo & tenui, sensibus autem integris & merè vigentibus. Ingrauescens siquidem ætas, inedia, vigilia, algorisque ab ipsa adolescentia susceptis incommodis, totum corpus attriuerat. Cumque iam iam æternæ vitæ iter capeffere videretur, sermonem habuit de mortis vtilitate ac cælesti vita mira quodam sensu ac grauitate verborum. Erat ei charissimus in Christo filius, Marcellus nomine, clarus ge-
nere

Prædicat
bitum Mar
celli.
Alia pro
phetia.

nere, sed vita clarior; vir bonus & iustus. Laurentium autem tanto amore complectebatur, ut negaret sibi quicquam in vita sine illo iucundum futurum, Cui Laurentius: Marcelle, inquit, mihi est quod de meo discessu crucieris. Ego quidem præcedo, tu verò hoc paschate meis in cælo fructus amplexibus. Hoc verbo lætior Marcellus & tristis factus, initio quadragesimæ acri febre correptus, in paschate, ut prædixerat, ad sepulturam elatus est, Dilectissimo autem filio suo Hieronymo graviter laboranti, salutem & prædixit reddidit. Nam cum omni medicorum spe deperitus pro mortuo haberetur, mater autem & sorores, unicam adhuc sanitatis spem in sancti viri orationibus constitutam haberent, iussit vir Deus eas nihil sollicitas esse: se namque à Deo salutem filio impetrasse.

Reddit spi
ritum.

Cùm autem Laurentius longiori corporis infirmitate oppressus iter sibi instare manifesto intelligeret, multa verborum suavitate omnibus sempiternam salutem imprecatus, inter dulcissimas Angelorum voces, spiritum Deo tradidit. Tùm ingens populi multitudo cofluxit miro sancti viri visendi studio; statimque eis inter canonicos & fratres S. Georgij oborta, quinam sancti viri reliquijs fruerentur. Hi cum ex præcepto patris sui repeterent, quod mandauerat de loco sepulturæ, illi sacros canones afferrent, ut prælati in proprijs ecclesijs sepelirentur, neque semper defunctorum ordinationibus parendum, ex Marcelli Pontificis exemplo probarent: corpus in ecclesiæ sacrario reponitur litis euentum expectaturum. Et eccè ad omnem de viri meritis & sanctitate dubitanti occasionem tollendam, suo in

Insigne mi
gæculum.

vigore diebus 67. integrum & incorruptum permansit ut biduo post, rubescentibus genis viuis per membra sanguis conspiceretur. Tum verò & admiratio, & stupor & clamores. Itaque litigantium alij instantius sacrum pignus efflagitant, alij diligentiorē custodiam adhibent. Sed tota ciuitas tantę rei miraculo mota, dare operam voluit, ne eiusmodi ornamento, vel primi, scilicet, vel sanctissimi patriarchę reliquijs, patriarchalis ecclesia spoliaretur. Quę autem miracula deinceps acciderint, quęque accidant quotidie ad eius sepulchrum, cum omnem scribendi facultatē multitudine & præstantia superent, ea non aggregatius esse existimauit.

Cteberrima miracula ad Sepulchrum eius.

MARTYRIVM S. MARCIANÆ VIR-
ginis quod subiit in Casaria Mauritania, Anno domini 302. Marcelli papę 6. Dioclet. & Maxi. Imp. 19. Ex
vetustis M. S. Codicibus quibus respondent
Tertullianus in Apologetico in gentiles
Petrus de Natal. & Vincent. in
Specul.

Vide C. Bas. Not. in max. tyr. Rom. Item Tom. 2. Annal.

BEATA Virgo Marciana, & generis dignitate & corporis specie in primis inclyta, facibus æternę glorię mirabiliter incęsa, spreta mundi huius pompa, contemptisque diuitijs, ut plurimū solitaria, de virtutis pulchritudine & Christi regno philosophabatur. Cū vero die quodam Casareensem ingressa urbem, Dianę simulachrum omni populo venerandum contemplaret propositum: zelo diuini cultus inflammata statuem deiecit, & virili quodam ausu pedibus contriuit. Accurrit ilico plebs insana Dę suę superstitione ebria, obuijs, quę sors dabat, armis instructa

9. Ianuarij.

Conterit Dianę simulachrum.